

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

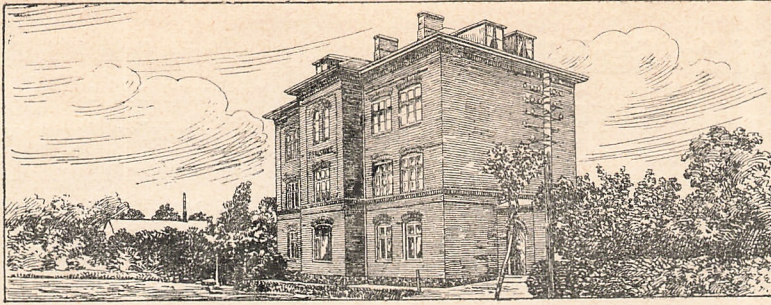
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Støvsugereren.

Julenummer.

Nr. 8.

Lørdag den 20. December.

2. Aarg.

Glædelig Jul!

*Lys paa grønne Grene
og Sang fra Barnemund,
Klokkeklang ud over Land
den Juleaftenstund!
Det er, hvad vi elsker
som store og som smaa,
maatte da den Jul i Glæde
for os alle gaa.*

*Barnet, som fra Krybben
er vokset op til stor
ved vi, Julenatten
vil komme til vor Jord,
kigge ind i Stuen
til dem, som han har kær;
maatte han i Juletiden
være alle nær.*

*Jul ud over Landet
og Jul ind over By,
Julefryd og Julefred
skal lyde højt fra Sky.
Engleskarer sjunger
med Børnene i Kor:
„Julen bringer Glæde til
lille og til stor!“*

Den sidste Skoletime.

Af *Helmi Setälä*.

—o—

Det var Skoleaarets sidste Dag — lige ved Jul.

Ude var Vejret raat og fugtigt, og inde i Klasseværelset herskede den graa Skumring. Med træt og enstonig Stemme talte Læreren bag ved sit Bord, og træt og uinteresserede gav Drengene deres Svar. Hvem kunne nu tænke paa Lektier, naar Juleferien spøjte i alles Sind? Paa den bageste Bænk, tæt ved Vinduet, sad lille Paavo med Hovedet støttet til Haanden. I den anden Haand holdt han Bogen, men hans Blikke forvildede sig ud over den.

Markerne havde den foregaaende Dag været hvide af Sne, men nu var Sneen borte. Vandet drev fra Trærnes nøgne Grene, og Gaderne var vaade og sølede. Den graa Taage rejste sig som en tyk Mur udenfor Vinduet og spredte fugtig Kulde i Værelset Tænk, om Sneen var tøet op ogsaa ude paa Landet! — Paavo følte sig nedslagen og bekymret. Hans Hjem laa langt borte i det indre af Landet, hinsides vidtstrakte Vanddrag. Ingen Landevej førte til den afsidesliggende Gaard. Far havde jo skrevet, at der var falden en Masse Sne, og havde sagt, at straks efter Skolens Afslutning skulde han tage afsted. En hel Nat maatte han saa tilbringe i Toget, og saa stod der endnu

tilbage at køre flere Mil. Bare Sneen nu ikke ogsaa var tøet op paa Landevejene!

Hvor uendelig lang var dog ikke denne sidste Skoledag. Ligesom for at drille krøb Minutterne saa uendelig langsomt fremad. — I Klasseværelset var der allerede saa mørkt, at Paavo knapt kunde skelne Lærerens Træk, og hans Røst lød mere og mere fjernt. Tilsidst hørte Paavo den slet ikke. Han saa kun ud gennem Vinduet og iagttog de sælsomme Figurer, som Taagen tegnede paa Ruden.

Men hvem var det, som traadte frem og smaalo imod ham? Det var jo Far, der selv var kommen til Stationen for at hente ham! — Straks — op i Kanen, hvor Far allerede havde taget Plads. Renskindsstøvlerne paa Fødderne og de store Skindhandsker paa Hænderne. Far gav ham Tømmerne, for „Polle“ var hans egen Hest, og med „Polle“ havde han hver Jul kørt hjem.

Langt — langt borte er den fugtige Taage, og de snavsede Gader er forsvundne. Den hvide Sne ligger ren og fin udover Landevejen, og saasnart Hesten viger ind paa Skovvejen, faar hele Skoven Liv. — De smaa Grantræer er aldeles skjulte af Sne. Alle ligner hvidklædte Julenisser med Tophuer og synes at løbe om Kap med Kanen. Ved Kaneklokkernes lystige Klang falder Sneen i store Klumper ned fra Trærnes Grene, og blot „Polles“ Manke støder til en Kvist, drysser Sneen ned i Ansigtet. Her og der

har unge Graner under Sneens Vægt bøjet sig imod hinanden og danner hvide Porte tværs over Vejen, og hvor Skoven bliver tættere, følger Portene saa tæt paa hinanden, at det bliver en hel Snetunnel, som man kun med Møje kan trænge sig igennem.

Der skimtes allerede Hjemgaardens Tag. Med et eneste Spring er Paavo ude af Kanen og stormer op ad Trappen, for der venter Mor og Søkende paa ham. — De Dage, som nu følger, er fulde af Fryd og Glæde. Tidligt om Morgenen tager Paavo Skierne frem og lader staa til Skovs. Lang Vej har han ikke, for Herregaarden er paa alle Sider omsluttet af dybe Skove, og prægtige Skibakker findes overalt. Paavo er en dygtig Skiløber. Uden Frygt rutscher han ned ad den bratteste Skrænt, og hvis han skulde falde, gør det ingenting, thi Sneen er blød og lun. — Længere frem paa Dagen hjælper han sine Smaasøkende med at rejse en Snemand. Fars gamle Halmhat sættes paa hans Hoved, og i sin Haand kolder han en vældig Fejekost. Ja, Sneemanden faar endog glinsende Kuløjne og en Snadde stukket i Munden.

En Dag, da det er blikstille, samler Paavo Nabodrengene hos sig for at bygge en Snefæstning. De ruller store Sneblokke og bygger en Borg, hvis Lige man aldrig før har set. Et højt Taarn rejser sig midt i Fæstningen, og over dets Tag vajer et Flag. Skydehuller findes paa alle Sider,

og Kassematterne er fyldt med Kugler. Naar Aftenen kommer skinner der Lys i alle Vinduer.

Den morsomste Dag er alligevel Juleaften. — Paavo har paa sin Kælke slæbt hjem fra Skoven en køn Gran, for Gran vokser ikke saadan i Nærheden, og Mor har pyntet den paa bedste Vis.

Børnene staar samlet rundt om Juletræet og venter saa utaalmodigt, at de knapt kan trække Vejret. Nu høres tunge Slag paa Døren. Den graaskæggede Julenisse træder ind og trækker en stor Kælke bag efter sig, og paa den ligger alle mulige Sager. — Men inden han begynder at uddele sine Gaver, vil han høre Børnene synge og spørger efter alles Navne, og da han endelig gaar sin Vej, følger Børnene ham ud paa Trappen og takker ham med glade Raab.

Naar Lysene paa Juletræet er brændt ned, naar Julegaverne er undersøgt og beundret, og alle er gaaet til Ro, da staar alligevel den bedste Juleglæde tilbage. — Midt i den sødeste Søvn bliver Paavo vækket af Moderen, og skønt han ellers nok gerne vil sove længe om Morgenen, saa er han alligevel straks lys vaagen. Ude høres allerede Kaneklokkerne — det er „Polle“, som utaalmodig ryster paa Hovedet, for ogsaa den aner, at det er Højtid, og at det snart skal bære af Sted i susende Fart.

Paavo sidder mellem Far og Mor i den store Kirkekane. Endnu er det helt

mørkt; kun nogle enlige Stjerner blinker paa Himmelhvelvingen Der er saa vidunderlig tyst og stille i Skoven, og Træerne ser saa fantastiske og spøgelsesagtige ud. Men Paavo er vel til Mode, for nu er han paa Vej til Julegudstjenesten — Ottesangen Juledag.

De kører ned paa Isen, og i samme Stund er den store Stilhed forbi. Fra alle Kanter kommer Heste og Kaner, som alle har samme Maal. Jo større Skaren er, des hurtigere kører den. Der opstaar en rigtig Vædekørsel, enhver vil være den første. — Dagen begynder allerede at gry, Lys glimter ved Skovbrynet, og de straa'er stedse stærkere, efter som Kirkefolket kører op paa Stranden. De lyser som klare Øjne, der blinker frem.

Og tilsidst strømmer et helt Hav af Lys dem i Møde. Det er Kirken, hvor alle Lysene er tændte, Klokkernes Klang dirrer i den rolige Vinterluft. Da Klangen hører op, bruser Orglet, først sagte, som om Tonerne kom fjernt, langt borte fra, men pludselig svulmende ud i Kirkerummet som en eneste mægtig Julehymne. Hele Forsamlingen rejser sig og stemmer med i Julesalmen.

— — —
Paavo gned sig i Øjnene. Han hørte endnu Orgelet synge sin Koral ind i hans Øren, men Kirken, de mange Lys og de mange Mennesker er forsvundne.

Udenfor breder Taagen sig, graa og uigennemtrængelig. — Læreren og hele

Klassen har rejst sig. Det elektriske Ringeapparat over Døren hører op med at ringe. —

Den sidste Skoletime er forbi.

Julemærket.

*Du er en sikker Julegæst
i hvert et Hjem,
med hvert et Brev, du bæres frem
til Julefest!*

En lang Næse

eller

Da Gummerup vilde være snedig.

—o—

Gummerup gik i Kostskole. En skønne Dag i December fik han en ganske ualmindelig Lyst til at faa et Par Rulleskjøtter, for der var den dejligste Gaard ved Skolen

med Asfalt, og der var en Asfaltgade lige ved Siden af. Naada, hvor den skulde skære derned ad.

Gummerup eftersaa sin Portemonnæ baade een og to, ja endog tre Gange, men der var kun nogle faa Øre; der var ikke noget tilbage af det, han havde faaet hjemmefra til sin Fødselsdag.

Der var ikke andet at gøre end at vente til Juleaften. Men saa gjaldt det da ogsaa at være sikker paa at faa dem. Se, af Far og Mor havde han allerede i Sommer ønsket sig en Kikkert i Julegave. Lille Søster var kommet til at sige ham sidst, han var hjemme, at den allerede var købt. Af Søstrene havde han ønsket sig en Fodbold — den var vel ogsaa købt.

Se, saa var der jo ikke andre tilbage end gamle Tante Konradine. Hun havde engang for alle bedt sig fritaget for Øn-skeseddél, havde Tante Konradine, for hun sagde som saa: „Jeg vil dog nok have den Glæde og Fornøjelse, baade naar jeg gaar paa Gaden, og naar jeg ikke kan sove om Natten, at spekulere ud, hvad der kan fornøje jer, kære Børn!“ Og Konradine spekulerede godt, ganske glimrende. Man stod sig bedst ved ikke at blande sig i det. —

Men — Rulleskøjter — han som havde et Par rigtige Halifaxer til Is. Men der var jo saa lidt Is i de sidste Aar — — hm, hm — Gummerup spekulerede og gned sin Næse, og gned sin Næse og spekulerede — og det var ikke over den

Stil han sad og skrev — men han fandt ikke paa nogen Maade, at faa Tante Konradine sat paa Sporet efter de Rulleskøjter.

Pladask — Blækhuset hoppede og gav et Sprøjt — saadan havde Gummerup slaaet begge de flade Hænder ned i Bordet af bare Henrykkelse selvfølgelig. Nu vidste han, hvordan den skulde skæres!

Han tørrede Blækket op, fik noget paa Fingrene, tænkte ikke noget paa det, men gned sin Næse af Glæde, saa den fik en noget andet Kulør end Næser ellers har.

Saa tog han et pænt Ark Papir frem for at skrive til Tante Konradine.

Det var et langt Brev, og pænt var det skrevet, og der stod jo om, hvor meget Gummerup havde at bestille, at det gik ham rigtig godt, og at han ogsaa var helt glad ved at være der paa Skolen. men at der jo var meget at bestille; han sad saa forfærdelig meget stille ved sine Lektier. — Og saa satte Gummerup en ny Pen i Penneskaffet og skrev endnu pænere end før:

„Og saa kan du jo nok forstaa, kære Tante Dine, at mine Fødder kan være som Vanilleis, rigtig stiv, vellykket Vanilleis, som faar en til at gyse. De kan være, ligesom de er helt døde, og jeg kan ligesom ikke mærke, at jeg har dem, og alligevel stikker og prikker det i dem. Nederdrægtigt. Det er altsammen af Kulde, fordi de ikke har Bevægelse nok. Nu har jeg tænkt mig, at det vilde være udmær-

ket for mig, hvis jeg fik stærk Bevægelse lige efter Lektierne — f. Eks. Skøjteløbning. Men der er jo ikke megen Is. Tiderne gaar tilbage i den Retning. Men der er jo da Rulleskøjter, som maa henregnes under Menneskeslægtens Forsøg paa at overvinde Naturen. Det skrev vi en Stil om. Jeg skrev om Lyn og Elektricitet og fik 6. Som gammel Dame maa du jo vide, at det er slemt med kolde Fødder. Jeg vil gjerne bede dig tænke paa det, naar du som sædvanlig gaar og spekulerer saa storartet brillant paa Julegaver til os. Nu mange af mine allermost venlige Hilsener til Tante Konradine fra din hengivne

Nikolaj Gummerup.“

Juleaften kom da endelig. Og hjemme hos Gummerups havde de det saa hyggeligt og rart. Da saa Julesalmerne var sunget, og de havde siddet og set lidt paa Træet, blev Gaverne delt ud. Nikolaj stod med sine Pakker og saa paa dem. Saa giver han et lille henrykt Smæk med Tungen — en langagtig Æske fra Tante Konradine — naturligvis Rulleskøjterne — ja, hun er rigtig første Klasses Præmie-tante, det er vist. Udenpaa staar: „Til Gavn for min kære Nikolaj Gummerups kolde Fødder“. Nikolaj venter med denne Pakke til sidst. Endelig skærer han Baandet over — aabner Laaget — — en Varmedunk!!! En af de fine, langagtige engelske til at fylde kogende Vand i.

„Det er din egen Skyld, din Torsk“, hviskede han til sig selv. „Hvorfor skulde du ogsaa have din Næse i Tante Konradines Julegaver. Hun kan bedst selv“.

Om Aftenen drømte Nikolaj Gummerup, at han sad i sin Klasse og blev hørt i Kongerækken, og saa kom Tante Konradine med Varmedunken, og alle Drenge grinede saadan, at den sorte Tavle ramlede ned. — Men man drømmer jo saa tit lidt uroligt, naar man har spist Gaasesteg om Aftenen.

Et Par Julevers.

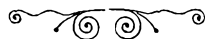
—o—

Sneen ligger saa blød paa Jord
som det prægtigste Tæppe.
Der er saa fredeligt nu paa Jord.
Mennesket sørger nu næppe.

Thi efter Dagens travle Liv
kommer nu Aft'nens Glæde.
Ja, nu vil der ej yppes Kiv,
alt her er lutter Glæde.

Nu ringer Klokken Julen ind,
kalder paa ung og gammel.
Kom, lad os nu med Marias Sind
sidde ved Herrens Skammel!

Rex.

Fra en Rejse

eller

Nogle Rejsebilleder.

—0—

I disse mørke og kolde Decemberdage kunde det maaske virke oplivende paa „Støvsugeren“s Læsere at høre lidt om en lille Rejse, som jeg i Fjor foretog i Tyskland sammen med en god Bekendt. Da vi ikke var forsynede med overvættes mange Penge, maatte vi indrette os saa sparsommeligt som muligt m. H. t. Forføringen i de 8 Dage, vi skulde være borte. Derfor førte vi forskellige Sager med, som ganske vist fyldte godt i Rygsækkene, men som ellers ikke generede os nævneværdigt paa vore Vandringer. Først og fremmest maatte vi have et godt Spritapparat med tilhørende lille Kasse-rolle, dernæst The, Sukker, Salt, Kiks, Æg, hver $\frac{1}{2}$ Pd. Smør, Ske, Kniv, Gaffel, Kop og Tallerken; endvidere havde hver en lille Daase med henkogte Sager og naturligvis en Del Chokolade, det er ganske uundværligt paa saadan en Tur. — Saaledes udrustede og iført Tøj, der kunde taale en ordentlig Byge, drog vi afsted midt i Juli. Kl. 12 tog vi med Expressen til Korsør og derfra med Damperen til Kiel, hvor vi straks opsøgte et pænt og billigt Hotel nede ved Havnen.

Selve Byen saa vi ikke noget videre af, den er vist heller ikke synderlig interessant, ja, nogle enkelte gamle Huse

med Gavlen ud mod Gaden ligesom i Lübeck, saa vi, men det var ogsaa det hele. Ellers faar Kiel jo sit Særpræg ved den store Havn, hvor Krigsskibene, disse mægtige Kolosser, der er bestemt til at volde Død og Ødelæggelse, ligger Side om Side. Den mest almindelige Prydelse paa Postkortene fra Kiel er Gengivelsen af disse graa-sortede Uhyrer.

Næste Morgen tidlig tog vi over Hamburg, Lüneburg, Hannover til Hildesheim. Fra Lüneburg kører Toget ned over Lüneburger Heide, som tildels er opdyrket og beplantet og i mange Maader ligner den jyske Hede. Her er nu imidlertid ikke nær saa smukt som i Jylland, og Turen er ensformig og trættende i Længden. For at forkorte Tiden holdt vi derfor Maaltid. I Kiel havde vi om Morgenen købt friskt Brød, røgede Sild og Aal i Gelé, saa nu kunde vi ved Hjælp af dette og noget af det hjemmefra medbragte holde et lukkullisk Maaltid i Kupéen, hvor vi var saa heldige at være alene. Altsaa, vi dækkede Bord paa det ene Sæde, spiste og drak og blev mætte, saa vi ingen Middagsmad behøvede den Dag. (Fortsættes).

Hermed ønskes „Støvsugeren“s Læsere en

glædelig Jul og et godt Nytaar

af

REDAKTIONEN.

BØRNEBØGER
OG
— JULESPIL —
I MEGET STORT UDVALG I
LAURITZ SMITHS BOGHANDEL
— HASLEV. —

Stort Lager af
 Spøge-Artikler
og Smaating til Julelotteriet fra 5 Øre
haves i
Alfred Jensens Boghandel,
— Haslev. —